

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI CHÍN TRÒN ĐẠO NGHĨA TIÊU PHONG TỬ TIẾT

Quân Liêu lớn tiếng tung hô:

- Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Tiếng hoan hô chấn động cả hang núi.

Trên quan ải, quân Tống thấy bên địch quá đông thì phập phồng lo sợ.

Gia Luật Hồng Cơ tay phải giơ cao cây đao lên. Quân Liêu lập tức đứng im, yên lặng như tờ.

Gia Luật Hồng Cơ lại hạ thấp bảo đao xuống, tủm tủm cười, nói:

- Tiêu đại vương! Tiêu hiền đệ! Hiền đệ bảo dẫn quân Liêu vào quan ải, mà sao cửa quan vẫn đóng chặt không thấy mở ra.

Liêu đế vừa nói câu này thì trên mặt thành đã có người phiên dịch ra tiếng Hán cho Chỉ huy sứ Trương tướng quân nghe. Quân Tống lập tức la ó om sòm trở vào mặt Tiêu Phong giậm chân vung tay, lớn tiếng thóa mạ.

Tiêu Phong biết Gia Luật Hồng Cơ nói câu này là dùng kế phản gián. Y muốn quân Tống không mở cửa ải để mình chạy vào.

Ông liền nhảy xuống ngựa tiến lên mấy bước nói:

- Tâu bệ hạ! Thần Tiêu Phong đã chịu ơn dày lại nhọc lòng bệ hạ ngự giá đến đây. Tội đáng muôn thác!

Tiêu Phong vừa nói mấy câu thì đột nhiên hai bên bóng người xẹt tới nhanh như chớp, tiến đến trước mặt Gia Luật Hồng Cơ. Hai người này chính là Hư Trúc và Đoàn Dự.

Nguyên hai người này thấy tình thế nguy ngập thì biết chỉ còn cách bắt Liêu đế để uy hiếp mới có thể giữ cho bao nhiêu người được an toàn.

Hai người ra hiệu cho nhau rồi nhảy xổ vào hai bên Gia Luật Hồng Cơ.

Lúc Gia Luật Hồng Cơ xuất trận hội diện cùng Tiêu Phong y đã bố trí phòng vệ như ngày ra trận bắt cha con Sở vương.

Một tiếng quát vang. Ba trăm tên quân cầm mộc, đưa mộc lên như một bức tường thành chắn đai trước mặt Gia Luật Hồng Cơ.

Đội cầm trường mâu, đội đao phủ đứng dãy khít trước đội cầm mộc. Nhưng Hư Trúc đã được chân truyền của Thiên Sơn Đồng Lão cùng Lý Thu Thủy, lại học được bao nhiêu môn bí ảo trong thạch thất cung Linh Thứu. Võ công y xuất quỷ nhập thần, muốn sao nên vậy. Còn Đoàn Dự đã được Cưu Ma Trí đem hết sở học cùng nội lực truyền cho chàng. Ngoài ra chàng còn có phép "Lăng ba vi bộ" diệu quán cổ kim thì quân Liêu ngăn cản thế nào được.

Chàng né đông lướt tây, lách qua những khe grom đao chỉ cách nhau không đầy một thước mà lọt vào được.

Bọn quân Liêu vung binh khí đâm tới chẳng những không khiến cho chàng bị thương mà chúng đứng sát nhau quá, thành ra binh khí lại đâm vào người mình.

Hư Trúc đưa hai tay ra nắm lấy trước ngực hay sau lưng quân Liêu ném vào trong trận. Y vừa liệng người vừa tiến vào gần Gia Luật Hồng Cơ.

Hai tên đại tướng tung ngựa xông ra, đồng thời giơ thương lên đâm vào bụng Hư Trúc.

Hư Trúc nhảy vọt lên, hai chân đặt vào hai cây thương của hai tướng Liêu.

Hai tướng quát lên một tiếng, rung động chuôi thương toan làm cho Hư Trúc té xuống. Hư Trúc nhân lúc hai cây thương rung động, phi thân nhảy vọt lên không rồi hạ xuống đỉnh đầu Gia Luật Hồng Cơ. Thân pháp hai người một như cá lội nước, một như chim ung sà xuống, đến bên Gia Luật Hồng Cơ.

Gia Luật Hồng Cơ giật mình phóng đao lên không để chém chân Hư Trúc.

Hư Trúc nhào người thò tay ra để nắm lấy sống đao rồi thừa thế chụp lấy cổ tay mặt Gia Luật Hồng Cơ.

Giữa lúc ấy Đoàn Dự cũng luôn qua đám đông vào nắm được cánh tay trái Gia Luật Hồng Cơ. Hai người quát lên:

- Chạy đi!

Rồi kéo tám thân cao lớn của Gia Luật Hồng Cơ ra khỏi hông ngựa lôi chạy về phía trước.

Quân tướng Liêu quốc kinh hãi la rầm lên nhưng thấy hoàng đế đã vào tay địch thủ đều không dám làm gì nữa.

Mấy tên thân binh Liêu mạng cứu chúa sấn vào, nhưng lại bị Hư Trúc cùng Đoàn Dự đá tung đi.

Hai người bắt được Liêu đế rồi, trong lòng cả mừng thì đột nhiên thấy Tiêu Phong nhảy xổ lại. Hai người đồng thanh la gọi:

- Đại ca!

Ngờ đâu Tiêu Phong đột nhiên phóng chưởng đánh hai người.

Hai người giật mình kinh hãi, thấy chưởng lực mãnh liệt của Tiêu Phong xô tới, đành phải giơ tay lên đỡ. Bốn chưởng chạm nhau, kinh phong rít lên âm âm.

Tiêu Phong xông lại thừa thế cướp lấy Gia Luật Hồng Cơ.

Lúc này bên quân Liêu cũng như bên quân hào đều âm âm đổ tới. Một bên định cướp hoàng đế về, một bên lại định tiếp ứng cho bọn Tiêu Phong, Hư Trúc và Đoàn Dự. Ngờ đâu Tiêu Phong đột nhiên lại đối chưởng với Hư Trúc và Đoàn Dự. Hai người cùng không hiểu đứng thộn mặt ra.

Tiêu Phong lớn tiếng nói:

- Ai nấy hãy đứng im! Tại hạ có chuyện muốn nói với Đại Liêu hoàng đế!

Quân Liêu cùng quân hào lập tức dừng bước. Hai bên đều sợ tự hại người nhà, nên chỉ đứng xa reo hò chứ không dám xông vào mà cũng không dám bắn tên.

Hư Trúc cùng Đoàn Dự cũng lùi lại ba bước chia ra đứng sau Gia Luật Hồng Cơ để đề phòng y trốn về bản trận, đồng thời ngăn ngừa những tay cao thủ Khất Đan xông ra cứu chúa.

Gia Luật Hồng Cơ sắc mặt không còn hạt máu. Y nghĩ thầm:

- Gã Tiêu Phong này tính khí nóng nảy. Mình đã giam hắn vào trong cũi sư tử để sỉ nhục hắn. Bây giờ mình lại lọt vào tay hắn nhất định bị hắn báo thù, quyết không tha mạng.

Nhưng lại nghe Tiêu Phong nói:

- Bệ hạ! Hai vị này là anh em kết nghĩa với thân. Họ không sát hại bệ hạ đâu, xin bệ hạ yên tâm.

Gia Luật Hồng Cơ háng giọng một tiếng, quay lại nhìn Hư Trúc và Đoàn Dự.

Tiêu Phong lại nói:

- Nhị đệ của hạ thân là Hư Trúc Tử, làm chủ nhân cung Linh Thú. Còn tam đệ là Đoàn công tử nước Đại Lý. Thân đã có dịp tâu bệ hạ rồi.

Gia Luật Hồng Cơ gật đầu nói:

- Quả là những nhân vật phi thường, tiếng đồn không ngoa.

Tiêu Phong lại nói:

- Bọn thân lập tức tha bệ hạ về bản trận và chỉ xin bệ hạ ban thưởng cho.

Gia Luật Hồng Cơ không tin ở tai mình, tự hỏi:

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng thế được?

Rồi y bụng bảo dạ:

- À phải rồi! Chắc Tiêu Phong hồi tâm nghĩ lại nên cầu ta phong cho ba người làm quan.

Y tươi cười đáp:

- Các khanh muốn gì trăm cũng ưng thuận hết.

Tiêu Phong nói:

- Bệ hạ đã bị hai vị huynh đệ của vi thân bắt được. Theo lệ luật Khất Đan thì bệ hạ phải đem bảo vật chuộc lấy mới xong.

Gia Luật Hồng Cơ nhíu cặp lông mày, hỏi:

- Khanh muốn thứ gì?

Tiêu Phong đáp:

- Vi thân cá gan thay mặt cho hai vị huynh đệ chỉ xin bệ hạ ưng cho một lời.

Gia Luật Hồng Cơ càng nhăn tít cặp lông mày lại, hỏi ngay:

- Hiền đệ muốn điều chi?

Tiêu Phong nói:

- Thần xin bệ hạ ưng lời lập tức thoái binh và suốt đời đừng cho một tên quân Liêu nào vượt bờ cõi sang đất Tống.

Đoàn Dự nghe Tiêu Phong nói vậy thì vui mừng khôn xiết, bụng bảo dạ:

- Nếu quân Liêu đã không xâm phạm vào bờ cõi Đại Tống thì chỉ còn cách chấp cánh mới bay sang tiến đánh Đại Lý được.

Chàng liền nói xen vào:

- Chính thế! Nếu Liêu để thuận tình như vậy thì bọn tiểu thần lập tức tha người về ngay.

Nhưng chàng lại tự hỏi:

- Nhị ca ta phải xuất lực hơn ta nhiều mới bắt được Liêu đế. Chẳng hiểu y có muốn điều gì không?

Chàng nghĩ vậy liền quay sang hỏi Hư Trúc:

- Nhị ca! Nhị ca có muốn lấy gì của hoàng đế Khất Đan để chuộc mạng không?

Hư Trúc lắc đầu đáp:

- Ta cũng chỉ muốn một lời như vậy mà thôi.

Gia Luật Hồng Cơ sa sầm nét mặt hỏi:

- Các người cả gan dám bức bách ta ư? Nếu ta không chịu thì sao?

Tiêu Phong đáp:

- Nếu bệ hạ không ưng thì cùng chết cả. Ngọc đá đều ra tro hết. Ngày trước thân cùng bệ hạ kết nghĩa anh em đã có lời thề mong được chết cùng ngày.

Gia Luật Hồng Cơ run lên nghĩ bụng:

- Tiêu Phong là một gã chẳng biết sợ trời sợ đất là gì. Hắn nói một là một, hai là hai. Nếu mình không chịu ưng lời thì tất chết về tay măng phu.

Gia Luật Hồng Cơ nghĩ vậy liền cười ha hả, đồng dạc nói:

- Cái mạng của Gia Luật Hồng Cơ này mà đem đổi lấy sự bình yên mấy chục năm cho hai nước Tống, Liêu thì là một cái mạng quý trọng lắm nhỉ?

Tiêu Phong đáp:

- Bệ hạ là chúa tể nước Đại Liêu. Vậy thì dưới gầm trời này còn gì quý trọng hơn nữa?

Gia Luật Hồng Cơ cười nói:

- Như vậy thì ngày trước người Nữ Chân đã đòi ta ba mươi xe hoàng kim, ba trăm xe bạch ngân, ba ngàn con tuấn mã, hiền đệ không coi vào đâu ư?

Tiêu Phong chỉ khom lưng chứ không trả lời.

Gia Luật Hồng Cơ quay đầu nhìn lại thấy bọn tướng sĩ của mình đều đứng xa ngoài trăm thước, không còn cách gì cứu mình thoát hiểm được. Y

tính bề khinh trọng thì trên đời không còn gì quý hơn tính mạng, liền rút một mũi tên lang nha rồi hai tay bẻ làm đôi quăng xuống đất nói:

- Ta ưng thuận lời hiền đệ!

Tiêu Phong nói:

- Xin đa tạ bệ hạ.

Gia Luật Hồng Cơ trở gót toan đi, nhưng thấy Hư Trúc cùng Đoàn Dự quắc mắt lên nhìn, có ý không nhường lối. Y liền quay lại nhìn Tiêu Phong thì thấy ông lạng lẽ chẳng nói chẳng rằng. Y hiểu ngay là ba người sợ mình nuốt lời, liền rút bảo đao ra giơ lên quá đỉnh đầu, lớn tiếng tuyên bố:

- Tam quân Đại Liêu hãy nghe lệnh đây!

Bên trận quân Liêu nổi lên một hồi trống rồi lập tức yên lặng.

Gia Luật Hồng Cơ đồng dục ra lệnh:

- Từ nay Liêu, Tống thành hai nước anh em và lập tức thu binh bãi chiến.

Ngừng một chút y lại nói tiếp:

- Trong suốt đời trẫm, không được một tên quân nào xâm phạm bờ cõi nhà Đại Tống.

Gia Luật Hồng Cơ dứt lời hạ đao xuống, quân Liêu lại nổi lên một hồi trống.

Tiêu Phong khom lưng nói:

- Vi thần xin kính cẩn tiễn đưa bệ hạ về bản trận.

Hư Trúc cùng Đoàn Dự đứng ra cả hai bên để nhường lối rồi vòng lại đứng ở phía sau Tiêu Phong.

Gia Luật Hồng Cơ vừa kinh hãi, vừa mừng thâm lại vừa xấu hổ, những muốn mau mau rời khỏi hiểm địa, nhưng chẳng lẽ lại tỏ ra khiếp nhược trước mặt Tiêu Phong cùng Liêu binh. Y phải tự cường trấn tĩnh, từ từ bước về bản trận.

Mấy chục tên thân binh cuỡi ngựa xông ra đón tiếp.

Gia Luật Hồng Cơ lúc đầu còn đi thong thả, nhưng sau y chạy nhanh hơn mà chân hơi loạn choạng chỉ muốn ngã lã. Hai tay y run lên. Mồ hôi trán toát ra đầm đìa.

Hai tên thị vệ dẫn ngựa tới, nhảy xuống đỡ Liêu đế lên yên.

Gia Luật Hồng Cơ lúc này toàn thân đã nhũn ra. Chân để vào bàn đạp rồi mà không ngồi lên được. Hai tên thị vệ phải đẩy mạnh Gia Luật Hồng Cơ lên lưng ngựa.

Quân Liêu thấy hoàng đế vô sự trở về liền tung hô vạn tuế.

Lúc này quân Tống đứng trên mặt thành Nhạn Môn quan cùng quân hào ở trước cửa quan thấy Liêu đế hạ lệnh thoái binh thì đều reo hò mừng rỡ. Ai nấy đều biết người Khất Đan tuy hung tàn hiếu sát, nhưng trước nay rất mực thủ tín. Khi nước đã có giao ước điều chi họ không phản bội bao giờ. Hướng chi Liêu đế đã thân hành ban lệnh trước mặt ba quân. Nếu ngày sau y muốn

nuốt lời thì ngay người Liêu đã coi y không vào đầu và ngôi hoàng đế của y cũng bị lung lay.

Gia Luật Hồng Cơ vẻ mặt căm phẫn. Y nghĩ thầm:

- Chuyển này mình bị Tiêu Phong uy hiếp, phải tuyên lời trọng thệ mới được thoát thân, thật là mất mặt và thương tổn cả đến uy thế nước Đại Liêu.

Nhưng y thấy tướng sĩ nước Liêu tung hô vạn tuế ra vẻ chí thành. Y nhìn vào cặp mắt các tướng sĩ thì thấy sáng rực cả lên ra chiều hoan hỉ.

Nguyên tướng sĩ nước Liêu nghe lệnh ban sư, được hồi hương đoàn tụ cùng cha mẹ vợ con, đã không phải chịu đựng nỗi khổ cực về chiến chinh vạn dặm lại không lo mất mạng, nên chúng mừng rỡ vô cùng.

Ta nên biết người Khất Đan tuy kiêu dũng thiện chiến nhưng lao đầu vào cuộc chiến chinh, ai mà nhất định được là mình không chết? Nay họ được thoát khỏi chiến hoạn, thì chỉ trừ bọn đại tướng mới mong có chiến tranh để được thăng quan, còn hết thấy đều mừng vui khôn xiết.

Gia Luật Hồng Cơ nghĩ bụng:

- Té ra bọn sĩ tốt của ta cũng chẳng muốn công phạt Nam triều. Nếu mình huy động Nam chinh thì chưa chắc gì đã thủ thắng.

Y lại nghĩ rằng:

- Bọn man rợ Nữ Chân thật là khả ố. Nếu để chúng ở sau lưng Khất Đan thì thiệt là một mối lo tâm phúc. Ta hãy quét xong bọn này rồi sẽ liệu.

Gia Luật Hồng Cơ giờ bảo đao lên lớn tiếng tuyên bố:

- Bắc viện đại vương! Khanh hãy truyền lệnh cho ba quân hậu đội biến thành tiền đội ban sư kéo về Nam Kinh.

Trong quân nổi hiệu trống cùng hiệu tù và, truyền ngự chỉ xuống. Tiếng hoan hô lại vang động một góc trời hồi lâu.

Gia Luật Hồng Cơ quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Phong vẫn đứng ngay người như một tượng gỗ. Y cười nhạt, lớn tiếng nói:

- Tiêu đại vương! Đại vương đã lập được công lớn cho nhà Đại Tống. Chắc là quyền cao lộc hậu đến nơi rồi.

Tiêu Phong lớn tiếng đáp:

- Tâu bệ hạ! Thần Tiêu Phong là người Khất Đan, nay lại uy hiếp bệ hạ thành kẻ đại tội với tổ quốc. Thần còn mặt mũi nào ở lại trên thế gian nữa.

Ông nói xong lượm hai khúc mũi tên lên vạn nội công, rồi hai cánh tay đâm mạnh vào trái tim...

Gia Luật Hồng Cơ la lên một tiếng:

- Ui chao!

Rồi phóng ngựa chạy đến, nhưng vừa đi được mấy bước liền buông cương dừng lại.

Hư Trúc cùng Đoàn Dự hồn lạc phách xiêu, đồng thanh la lên:

- Đại ca! Đại ca!

Nhưng thấy hai đoạn tên đã cắm vào trái tim. Tiêu Phong hai mắt nhắm nghiền và tắt hơi rồi.

Hư Trúc vội xé áo trước ngực Tiêu Phong ra để cấp cứu nhưng tên đã cắm vào trái tim, biết là không thể vãn hồi được nữa. Y thấy trước ngực Tiêu Phong có hình con chó sói xanh lè há miệng nhe nanh coi rất khủng khiếp.

Hư Trúc cùng Đoàn Dự nằm phục xuống đất khóc rống lên.

Bang chúng Cái Bang cũng chạy lại bái phục xuống đất.

Ngô trưởng lão đấm ngực la lên:

- Kiều bang chúa! Bang chúa tuy là người Khất Đan mà có khí độ anh hùng gấp ngàn lần bọn người Hán vô dụng chúng tôi.

Quần hào Trung Nguyên cũng vây quanh cả lại, thì thầm hỏi nhau:

- Kiều bang chúa quả là người Khất Đan ư? Vậy mà sao ông ta lại giúp nhà Đại Tống. Thế thì trong chúng tộc Khất Đan cũng có bậc đại anh hùng hào kiệt.

Có người nói:

- Ông từ nhỏ được người Hán nuôi dưỡng cho đến khi khôn lớn nên đã học được đại nhân đại nghĩa của người Hán.

Có người hỏi:

- Nay hai nước đã bãi binh giao hảo, sao y lại còn tự vẫn?

Có tiếng người đáp lại:

- Anh còn biết cóc gì? Tuy y có công với Đại Tống nhưng đã thành một tên phản quốc giúp địch nên y sợ tội mà tự sát.

Có người bác ngay:

- Kiều bang chúa là một bậc đại anh hùng. Người còn biết sợ ai? Sao mà người ngốc thế?

Gia Luật Hồng Cơ thấy Tiêu Phong tự vẫn cũng không khỏi bàng khuâng trong dạ. Y lẩm bẩm:

- Tiêu Phong đối với nước Đại Liêu ta vừa có công lại vừa có tội. Y năn nỉ khuyên ta đừng khởi binh đánh Tống. Nhưng xét cho cùng thì y vì người Tống hay người Khất Đan? Dù sao ta cũng thấy ở con người y đã kết nghĩa anh em với ta, thủy chung giữ một lòng trung. Nay y tự vẫn trước ả Nhận Môn quan tỏ ra không tham mùi phú quý công danh của Nam triều là nghĩa làm sao?

Gia Luật Hồng Cơ ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu, nở một nụ cười chua chát, buông một tiếng thở dài. Đoạn y bắt ngựa quay đầu lại đi về trận Liêu.

Vó ngựa lộp cộp vang lên một lúc, hàng vạn nhân mã nước Liêu vừa đi vừa ngoảnh cổ lại nhìn thì thể Tiêu Phong nằm thẳng dưới đất ra chiều thương cảm.

Trên vòm trời tiếng chim líu lo gọi nhau. Một đàn hồng nhạn vượt qua bức tường thành ả Nhận Môn quan rồi bay mãi đi...

Quân Liêu đi mỗi lúc một xa, tiếng vó ngựa dần dần biến thành những tiếng sấm rền khe khẽ ở phía sau núi.